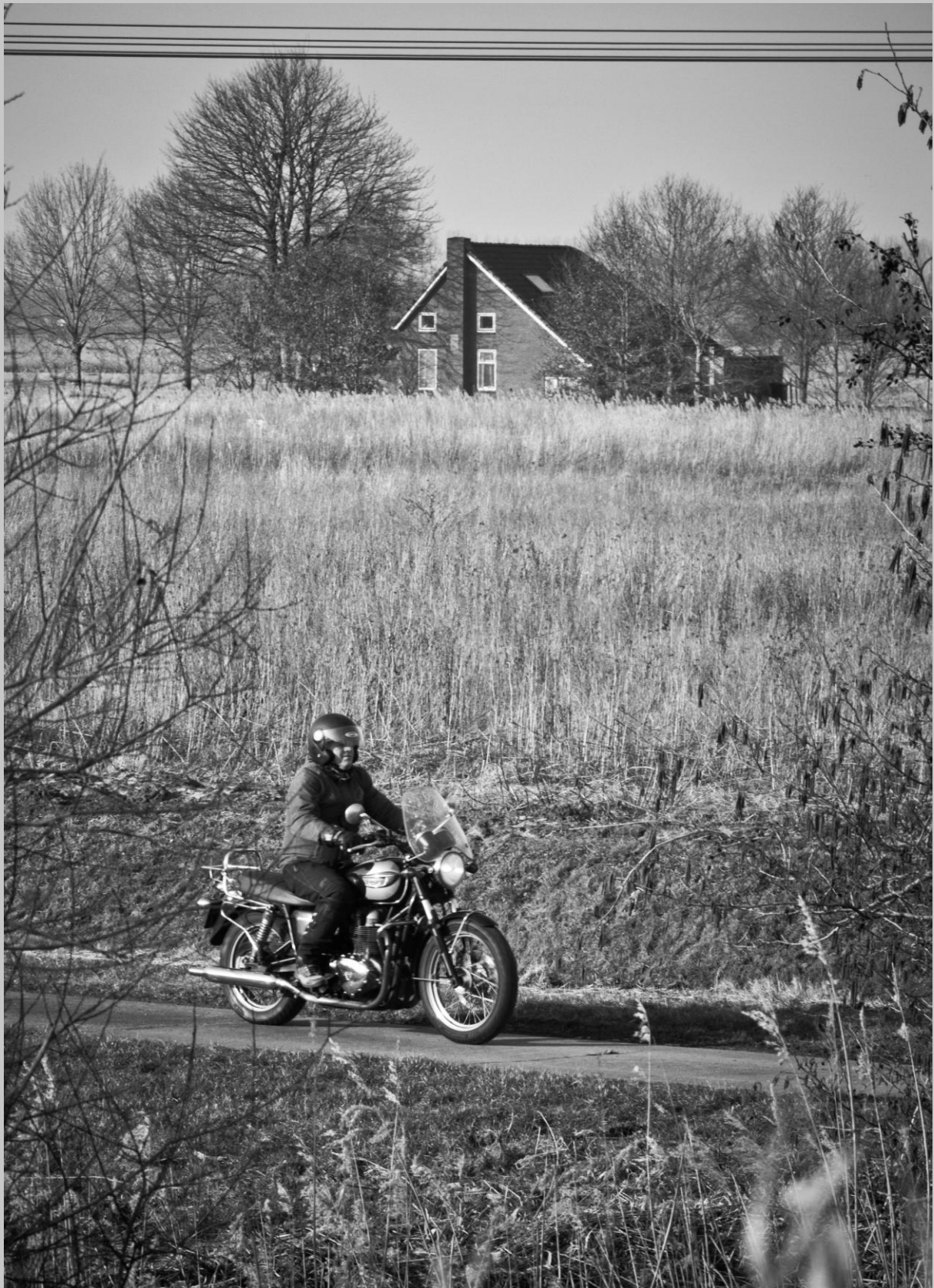

DOSSIER MOORDRIT

Crime Scene Navigation

**Onmisbare
informatie
voor de
moordrit**

VERTROUWELIJK

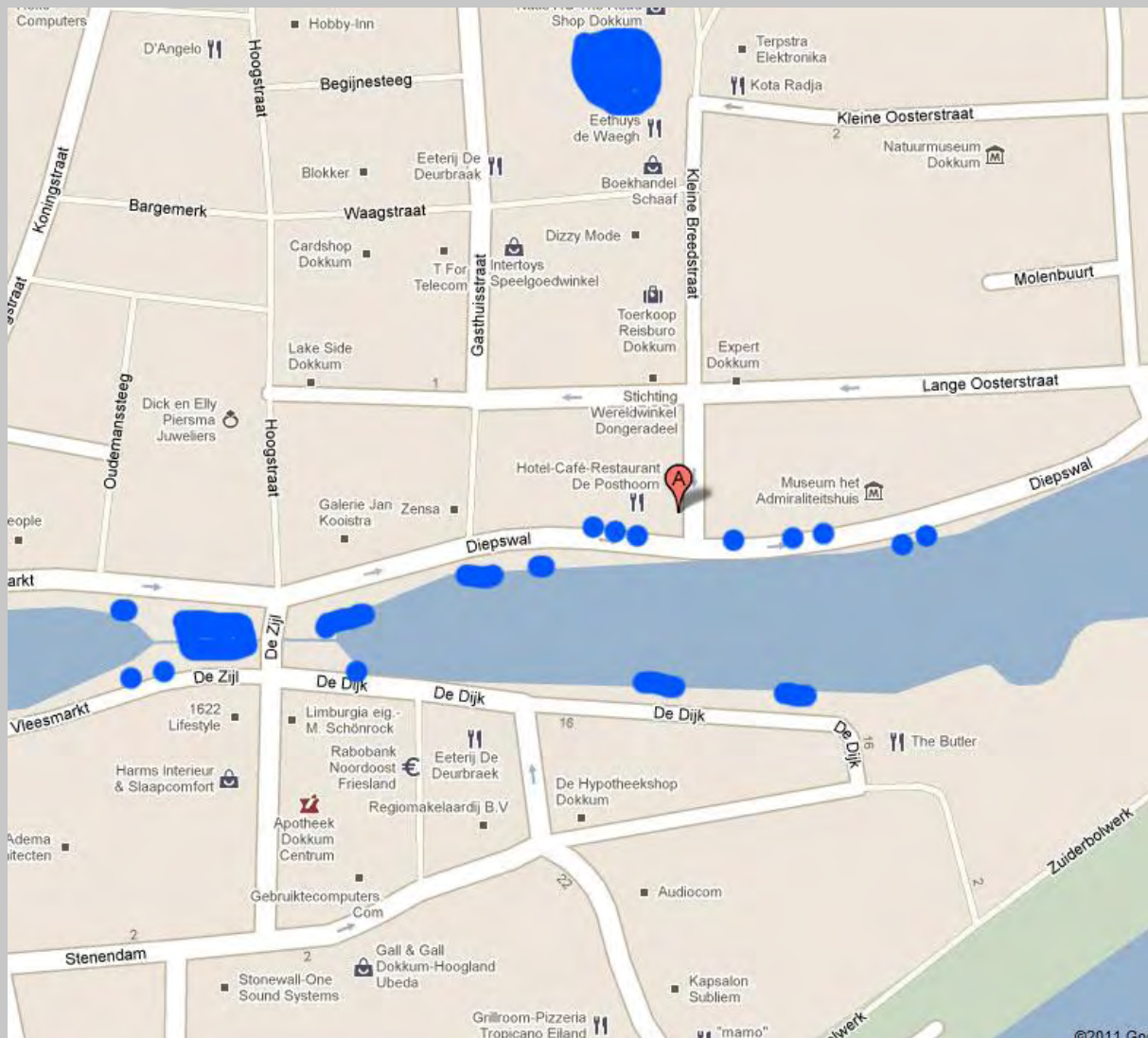
De Primavera wordt een cocktail van lieflijk platteland, lekkere bochtjes, koetjes, kalfjes en bloeiende bloemetjes. Maar ook met een flinke schuit gif. We rijden namelijk langs plekken met een wel heel duister verleden. Als je weet wat zich daar heeft afgespeeld, bekijk je dat vriendelijke landschap met heel andere ogen.

Daarom hebben adjudant Vis en inspecteur Onrust dit Crime Scene Dossier samengesteld, zodat je van alles op de hoogte bent en niets hoeft te missen.

DOSSIER MOORDRIT

Startpunt Dokkum

We beginnen tussen **9.30 en 10.45 uur** bij De Posthoorn aan de Diepswal 21 te Dokkum. Dit restaurant/hotel ligt aan de Dokkumer Ee in het centrum. Een mooie plek, maar ruimte voor motoren is schaars. Op het kaartje geven we met **blauw** aan waar je hem zo ongeveer kwijt kunt, langs de kant en op parkeerplaatsen. Zorg altijd dat het verkeer kan blijven doorstromen, ook de voetgangers.

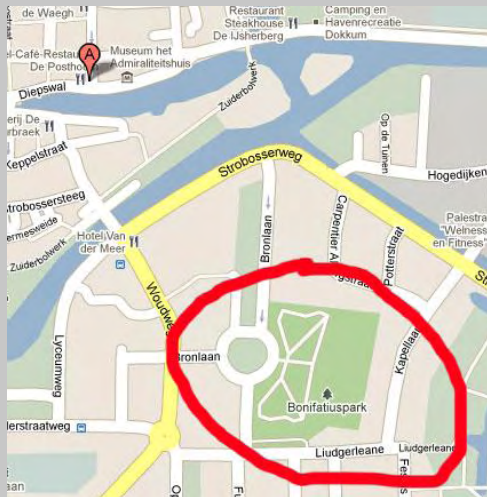

Dossier Bonifatius

Plaats delict: niet precies bekend, maar vermoedelijk bij de plek waar nu het Bonifatiuspark ligt.

Delict: moord op geestelijke en zijn leger van 52 man

Daders: Friese vrijheidstrijders/struikrovers/ketters

Wie was Bonifatius?

Op 5 juni 2004 was het 1250 jaar geleden dat Bonifatius bij Dokkum in Friesland werd vermoord. Omdat hij een grote invloed heeft gehad op het Europese christendom stond het jaar 2004 in het teken van Bonifatius.

Bonifatius werd omstreeks 672 als Winfried geboren in het plaatsje Crediton in het zuiden van Engeland. Aangezien het in die tijd gebruikelijk was om kinderen uit adellijke families al op jonge leeftijd naar het klooster te sturen, deed Bonifatius op zevenjarige leeftijd zijn intrede in het klooster van Exeter. Na enkele jaren werd hij voor verdere studie overgeplaatst naar het klooster Nursling. Daar legde hij zijn gelofte af als Benedictijner monnik en werd hij op zijn dertigste tot priester gewijd. Niet lang daarna werd Bonifatius benoemd tot hoofd van de kloosterschool en maakte hij naam als leraar, prediker en diplomaat.

In 716 verliet Winfried Engeland om een eerste missie-expeditie naar Friesland te ondernemen. Hij wilde de bewoners bekeren tot het christendom door in hun eigen taal tot hen te prediken. Zijn eigen Angelsaksisch was immers verwant aan het Oudfries. Deze eerste zendingsreis werd een mislukking door de politieke omstandigheden: onder leiding van koning Radboud hadden de Friezen op dat moment net de Franken, die onder leiding stonden van de latere hofmeier Karel Martel, een nederlaag toegebracht in de Slag bij Keulen. Juist de Frankische steun was cruciaal bij de kerstening en Winfried keerde daarop weer huiswaarts.

In 718 reisde hij eerst met aanbevelingsbrieven van de bisschop van Winchester naar Rome, om goedkeuring te verzoeken aan paus Gregorius II. De paus verleende hem het recht om onder de Germanen ten oosten van de Rijn te bekeren en gaf Winfried een nieuwe naam: *Bonifatius* (*hij die het goede doet*), de naam van de heilige van de vorige dag.

Na de dood van Radboud in 719 kon Karel Martel de Friezen terugdringen en kon bisschop Willibrord zijn missioneringswerk voortzetten. Bonifatius assisteerde hem hierbij vanuit zijn bases Antwerpen en Utrecht. Willibrord wilde hem aanwijzen als opvolger van de bisschopszetel, maar Bonifatius gaf de voorkeur aan het missioneringswerk en weigerde. Hierop ging hij in 722 voor de tweede maal naar Rome, waar de paus hem benoemde tot bisschop-missionaris van de Germaanse gebieden om deze zo onder het gezag te brengen van de kerk van Rome. Bonifatius werkte vijf jaar in Hessen, Thuringen en Friesland.

Om de overmacht van christenen en het Frankische gezag te bewijzen, hakte Bonifatius volgens Willibalds hagiografie in 723 de heilige Donareik om. Deze stond in Geismar nabij Fritzlar op de grens van het gedeeltelijk christelijke Hessen en het grotendeels heidense

Nedersaksen, niet ver van de Frankische vesting Buraburg. Toen er geen wraak volgde van de heidense goden, namen veel van de Germanen het christelijk geloof aan. Het omhakken van de eik wordt door velen beschouwd als het begin van de kerstening onder de Noord- en Middelduitse Germanen.

Op ongeveer 80-jarige leeftijd keerde Bonifatius terug naar Utrecht, om zich opnieuw aan de zending onder de Friezen te wijden. Bonifatius had nooit de hoop opgegeven om de Friezen te bekeren. Als hoogbejaarde kerkelijk leider trok hij in 754 met een gevolg, militairen en bewakers, opnieuw naar Friesland. Hij doopte daar grote aantallen Friezen. Ook belegde hij een grote bijeenkomst om nieuw bekeerden gemeenschappelijk het sacrament van het heilig vormsel toe te dienen, die te Dokkum zou plaatsvinden. Hij sloeg daar zijn kamp op. Maar in plaats van daar zijn bekeerlingen te treffen, werd hij er de volgende ochtend overvallen door een groep gewapende Friezen die onder Bonifatius' missiecompagnie een slachtpartij aanrichtten. Op 5 juni 754 werd hij gedood, samen met zijn 52 metgezellen, onder wie zijn hulpbisschop Eoban. De oude geschiedschrijving spreekt over moord, maar een aantal hedendaagse historici plaatst daar kanttekeningen bij of verwerpt kwalificatie als moord geheel.

Dossier Horrorpension

Plaats delict: Hearrewei, Anjum.

Delict: twee handlangers van pensionhoudster komen onnatuurlijk om het leven

Hoofdverdachte: Marianne van der E.

Streetview Hororpension

Het raadsel van het hororpension

Leeuwarder Courant, door Truus Duisterwinkel

Oud-pensionhoudster Marianne van der E. uit Anjum zit sinds de kerst van 1997 vast voor twee moorden.

Maar is zij wel terecht veroordeeld voor de gewelddadige dood van haar bodyguards? Onderzoekers van de Universiteit van Maastricht vinden van niet. Wie doodde de mannen? En welke rol speelt de hennepkwekerij?

Vraagtekens over de zaak-Anjum.

Op kerstavond 1997 stapt houthandelaar Ernst B. uit Anjum naar de politie met een luguber verhaal. Hij vertelt dat zijn dorpsgenote Marianne van der E. de vorige avond rond half zeven bij hem voor de deur stond. Zij zei dat zij Louw de Jong had vermoord en vroeg of Ernst haar wilde helpen.

Ernst gaat even later naar het pension, waar Marianne de gang aan het schrobben is. Ze tilt een kledje op en Ernst ziet dat er een grote bloedvlek onder zit. Buiten op de stoep van Het Station ziet hij een tentzeil liggen met een man eronder.

Het hoofd is doordrenkt met bloed. Het is Louw de Jong.

Samen wikkelen ze het lijk in het oranje tentzeil, binden het samen met scheerlijnen en een uurtje later vertrekt Ernst weer.

Om twee uur 's nachts gaat hij opnieuw naar het pension en helpt hij Marianne het lijk naar de voortuin te slepen.

De politie vindt het lijk van Louw in de voortuin en ook de bloedvlek onder het kledje in de gang. Op de sok van Marianne zit een bloedspoor dat overeenkomt met het dna-profiel van

Louw de Jong. De politie en later ook raadsheren van het Leeuwarder gerechtshof geloven het verhaal van Ernst.

Maar dat verhaal kan niet waar zijn, zeggen de onderzoekers uit Maastricht. Het is in strijd met verklaringen van pensiongaste Marja W. en met de sporen die de technische recherche aantreft. Ernst vertelt de politie over een sleepspoor van bloed ter breedte van een hoofd, door de gang. Dat spoor is niet gevonden. Ook op de stoep voor de deur vindt de politie geen bloedvlek. Die had er volgens de deskundigen wel moeten zijn als het lijk daar een tijdje heeft gelegen. Volgens Ernst was De Jong pas later in het oranje zeil gewikkeld.

Louw is op zijn schedel geslagen met een vuistmoker. Dat moet nogal wat bloedspatten hebben veroorzaakt, ook op de kleding van de dader. Marianne had volgens Ernst ook de bloedvlekken in de gang schoongeboend. „Dat is nauwelijks mogelijk zonder daarbij ook bloedsporen op te doen”, aldus de onderzoekers. Marianne had bij haar aanhouding slechts een klein bloedveegje van Louw op een sok.

Er is nog een lijk, dat van Herman Sonnemans. Ernst vertelt de politie dat Sonnemans een half jaar eerder in de camping bij het pension was begraven.

Marianne had hem verteld hoe zij de moord had gepleegd. Zij had Sonnemans met een voorhamer zijn schedel ingeslagen.

„De schedel kraakte als een nootje”, zei ze.

Een paar dagen eerder zag Ernst dat Pieke H. en Sonnemans een gat groeven op het campingterrein. Marianne zei tegen Ernst dat het voor Sonnemans was bedoeld. Ze zou hem erin rollen als hij weer eens dronken was. Op 24 juni ziet Ernst dat het gat dicht is. Volgens Marianne is Sonnemans vertrokken naar zijn moeder in Spanje.

Pieke H. vertelt de politie meer over de moord op Herman Sonnemans.

Sonnemans was op de avond van 23 juni zo dronken en versuft, dat zij hem in de auto zetten. Pieke liep vooruit en Marianne reed met de auto het campingterrein op. Ze stopte naast het gat.

Pieke ziet Sonnemans tussen de auto en het gat liggen. Marianne tilt een voorhamer boven haar hoofd en laat die neerkomen, maar Pieke ziet niet of zij Sonnemans raakt. Als hij dichterbij is, ziet hij Sonnemans onder een deken liggen die onder het bloed zit. Hij helpt Marianne om Sonnemans in het gat te gooien en dekt het met aarde toe. De verklaringen van Pieke zijn „uiterst inconsistent en niet geloofwaardig”.

De ene keer zegt hij dat hij Marianne hielp om Sonnemans in het gat te leggen, de andere keer lag Sonnemans al in het gat. Ook zegt Pieke dat er bloed op de deken zat, maar op de deken uit het graf vindt de politie geen bloedsporen.

Bovendien kan het verhaal van Pieke over de mokerslag niet waar zijn. Bij de sectie op Sonnemans blijkt dat hij breuken heeft in zijn aangezicht. De politie laat de patholoog-anatoom foto's zien van de voorhamer en de sectie. Hij concludeert dat de breuken door een klap met de hamer veroorzaakt kunnen zijn, maar ook door een val.

De Maastrichtse onderzoekers denken dat de patholoog wellicht op het verkeerde been is gezet door de foto's van de voorhamer. Daar stond alleen de kop op, zonder maten, en die

leek relatief klein. Zij hebben het sectieverslag en de verklaring van Pieke voorgelegd aan een andere forensisch patholoog- anatoom.

Die concludeert dat de slag met de hamer een veel groter letsel zou hebben veroorzaakt dan bij de sectie is geconstateerd. De breuk in het hoofd van Sonnemans kan veroorzaakt zijn doordat Ernst hem een paar dagen voor zijn dood in het gezicht heeft getrapt met een klomp.

Een belangrijke vraag blijft volgens de Maastrichtse onderzoekers onbeantwoord. Waarom hielp houthandelaar Ernst Marianne het lijk van Louw te verslepen?

Hij vertelt de politie dat hij Marianne kent zoals in een kleine plaats als Anjum iedereen elkaar kent.

Maar dat is onzin. Marianne en Ernst hadden samen een hennepkwekerij op de zolder van de schuur bij het pension. De politie deed er op 17 december een inval en ontdekte 2100 volgroeide hennepplanten. De kwekerij lijkt een belangrijke rol te spelen bij de moorden.

De Jong wordt doodgeslagen vlak na de inval van de politie op 17 december. Maar de hennepkwekerij is al eerder in beeld. Op 20 juni 1997 hoorde de politie dat dorpsjeugd de kwekerij in het pension had ontdekt.

Sonnemans had erover gekletst.

Diezelfde avond groef een kraan een gat op het erf en dumpte de pensionhoudster samen met drie mannen alle planten.

Een paar dagen later stierf Sonnemans.

Volgens de onderzoekers wijzen de onduidelijke, wisselende en af en toe gelogen verklaringen van Marianne erop dat de hennepkwekerij een aanzienlijk grotere rol speelde dan zij wil toegeven. „Juist die hennepkwekerij lijkt een overheersende rol te spelen bij de Anjummer pensionmoorden.”

Maar het gerechtshof liet de hennepkwekerij geheel buiten beeld. „Dat heeft hem het zicht ontnomen op wat er werkelijk aan de hand is geweest bij de Anjummer pensionmoorden”, aldus de onderzoekers. Marianne is vooral veroordeeld op basis van twee verhalen, die van Ernst en Pieke.

„Misschien hebben politie en rechters de verhalen van Ernst en Pieke tegen beter weten in voor waar aangenomen, omdat duidelijk was dat Marianne loog en omdat zij zonder de verhalen van Ernst en Pieke niet konden vertellen wat er dan wel was gebeurd.

En is het hof er niet in geslaagd te achterhalen wat er bij dit pension in Anjum nu precies is gebeurd.”

Het gerechtshof veroordeelde Marianne van de E. op 17 november 1998 voor de moorden op Herman Sonnemans en Louw de Jong tot zes jaar cel en tbs. Sinds januari vorig jaar verblijft zij in de Dr. Henri van der Hoevenkliniek in Utrecht.

De Leeuwarder rechtbank besliste in juni dat zij daar nog minimaal twee jaar moet blijven.

Deskundigen betwistten dat. In haar kamer bewaart de vrouw een verzameling krantenknipsels over ernstige misdrijven.

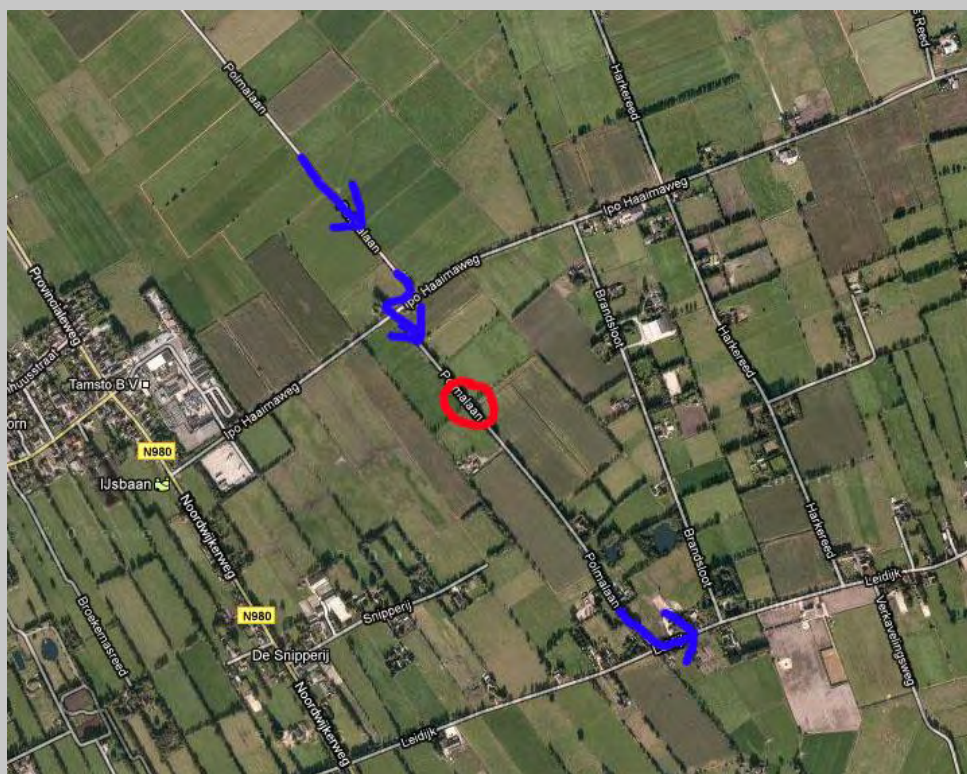
Bij een ruzie in de kliniek zei ze: „Ik ruik bloed. Als ik bloed ruik, bijt ik.”

Dossier: copkiller Wijkstra

Plaats delict: Polmalaan, Doezum

Delict: moord op vier agenten (1929)

Dader: IJje Wijkstra

Gedenkkei aan de Polmalaan in Doezum.

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie:

IJje Wijkstra (ook IJe en Eije) (Doezum, 4 juli 1895 – Eindhoven, 6 juni 1941) werd bekend door een viervoudige doodslag die hij pleegde in 1929 in Doezum.

IJje Wijkstra werd geboren als de jongste van zeven kinderen van IJje Wijkstra en Sjouktje van Bolhuis. Zijn vader was los-arbeider. Dat hield in dat hij geen vast werk had en derhalve ook geen vast inkomen. Naar het schijnt konden beide ouders slecht met elkaar overweg, hadden ze ruzies over het geloof, en vielen er regelmatig klappen.

Na de lagere school ging IJje leren als metselaarsleerling. Daarnaast zou hij samen met zijn vader gestroopt hebben; vast staat in ieder geval dat IJje goed met een geweer wist om te gaan.

IJje kan als ervaren voeger redelijk in zijn eigen onderhoud voorzien. Hij blijft bij zijn moeder wonen en zou anarchist geweest zijn. Hij moet niets hebben van het gezag. Overigens meende IJje zelf dat hij leed aan een zenuwziekte.

Aaltje en de moorden

In 1928 krijgt hij een verhouding met Aaltje Wobbles, de vrouw van zijn vriend Hendrik Wobbles. Deze vriend zit dan vast wegens diefstal. Volgens de overlevering heeft Aaltje een grote invloed op IJje. Hij blijft veertien dagen bij haar. Enige tijd later trekt Aaltje bij IJje in en laat haar zes kinderen in de steek.

Wegens het in de steek laten van haar kinderen wil Justitie in Groningen Aaltje horen. De burgemeester van Grootegast krijgt opdracht Aaltje aan te houden en naar Groningen te laten brengen. Klaarblijkelijk voorziet de burgemeester problemen, want hij laat maar liefst vier veldwachters de opdracht uitvoeren, twee gemeentelijke en twee rijksveldwachters.

Op 18 januari 1929 wacht Wijkstra de veldwachters op met een karabijn. Volgens de overlevering zou het zo'n 18 graden gevroren hebben die dag. IJje weet alle vier veldwachters neer te schieten, bij alle vier snijdt hij later ook nog de keel door. Zelf raakt hij lichtgewond. Hij brengt Aaltje onder bij een neef en vlucht naar Groningen. Op weg naar het ziekenhuis wordt hij aangehouden.

Na de moord

De graven van de veldwachters Jan Werkman en Herman Hoving op de begraafplaats Esserveld in Groningen (2009) In april 1929 wordt hij door de rechtbank in Groningen tot levenslang veroordeeld. In hoger beroep maakt het Gerechtshof te Leeuwarden daar 20 jaar van.

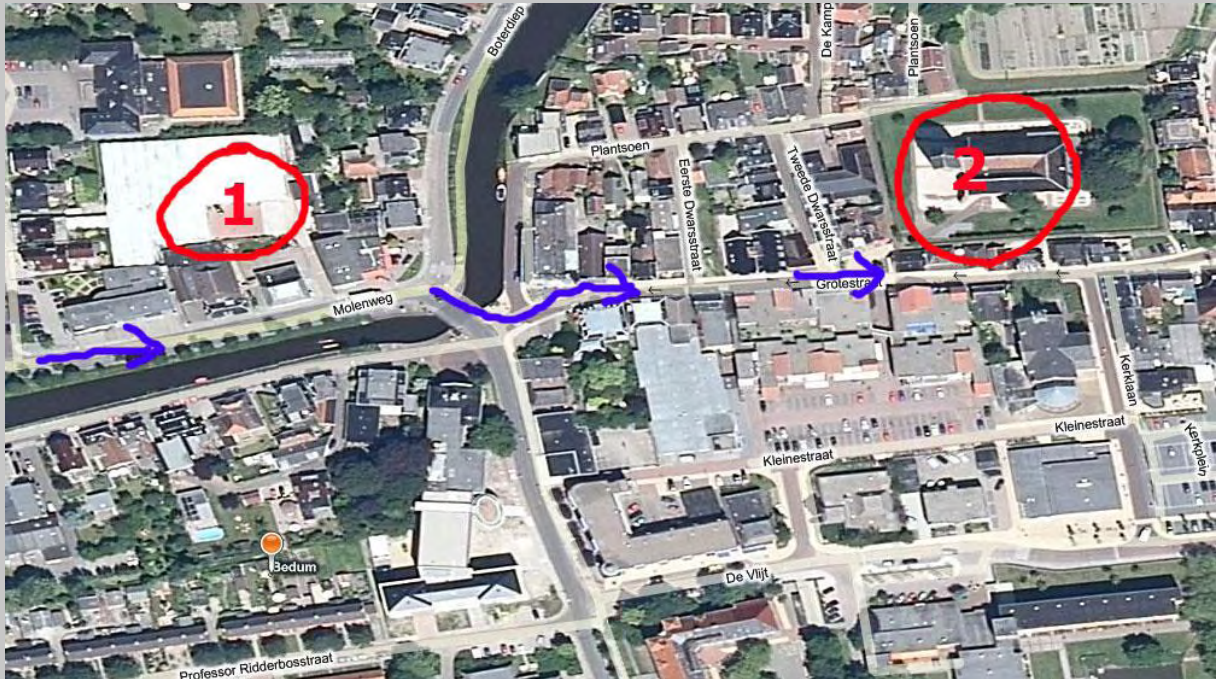
In 1941 wordt Wijkstra van de strafgevangenis in Leeuwarden overgeplaatst naar het Rijkskrankzinnigengesticht te Woensel (Eindhoven). Daar sterft hij enige weken later op 45-jarige leeftijd aan de gevolgen van TBC. Hij wordt op 10 juni 1941 te Eindhoven begraven.

Het drama in Doezum baart zeer veel opzien. De begrafenis van de vier agenten wordt een nationale gebeurtenis en in het gemeentehuis te Grootegast wordt een plaquette aangebracht, ter herinnering aan de vier veldwachters.

Boeken en film

Het leven van Wijkstra is vastgelegd in meerdere boeken, onder andere door Rink van der Velde, met als titel *De houn sil om jim bylje*. Het werd in 1980 verfilmd door Pieter Verhoeff, onder de titel *Het teken van het beest*.

Dossier: moordende Vikingen

Bedum: 1. Graf Radfridus 2. Wilfridus

Plaatsen delict: Molenweg en Grotestraat, Bedum

Delict: moord op vader en zoon Walfridus en Radfridus

Verdachten: Vikingen

Toelichting PD: Walfridus zou op een Vikingschip in de Waddenzee na marteling zijn vermoord. Hij zou later worden begraven in Bedum. Zijn zoon Radfridus werd vermoedelijk wel in Bedum vermoord, nabij de plek waar hij zou zijn begraven. Op hun graven werden kapellen gezet. Die van Radfridus verdween. Restanten ervan zijn gevonden onder de bloemkwekerij van Balkema aan de Molenweg. De kwekerij maakt nog altijd deel uit van een pelgrimstocht. Net als de scheve kerk, iets verderop, waar Walfridus zou zijn begraven.

1. Steegje aan de Molenweg, naar de tegenwoordige bloemkwekerij waar Radfridus mogelijk werd vermoord.

Walfridus en Radfridus

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie

Walfridus was een inwoner van Bedum in de provincie Groningen die waarschijnlijk leefde in de 10e of 11e eeuw. Volgens zijn vita bracht Walfridus het christendom naar Bedum en zorgde hij voor een rechtssysteem. Ook maakte hij een begin met de verzwarende van de Wolddijk, de waterkering rondom Bedum. De oudste kerk in Bedum is naar hem vernoemd.

2. De scheve kerk die bij het graf van Walfridus werd gebouwd. Hoe scheef? Schever dan Pisa.

Hij zou samen met zijn zoon Radfridus tijdens een inval van de Noormannen zijn vermoord. Het lijk van Walfridus moest door zijn familie worden vrijgekocht om te worden begraven. Het ontzielde lichaam van Radfridus werd in de omgeving van Bedum teruggevonden. Op de plaats van hun graven werd een kapel opgericht en beiden werden als martelaars vereerd.

De legende verhaalt van allerlei wonderen die zich boven het graf van Walfridus voltrekken. Bedum werd door deze bedevaartsplaats een van de grootste pelgrimsoorden van Noord Nederland.

De nieuwe spoorbrug uit 2003 over het Van Starckenborghkanaal, in de lijn Groningen Noord - Sauwerd, is naar Walfridus vernoemd.

Dossier Beest van Harkstede

Plaats delict: Hoofdweg, Harkstede (woning verdachte)

Delict: tenminste drie moorden, elders nog eens twee moorden

Dader: Willem van Eijk

Let op: Hier is de tussenstop met water (cola) & brood. De weg ernaartoe staat **niet** in de GPS-route en zelfs niet op de meeste landkaarten. Op onderstaande luchtfoto zie je hoe het in elkaar zit.

Het laatste stukje is bijna onvindbaar met de GPS en kaart. Maar zo kom je er.

Het beest: Willem van Eijk

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie

Willem van Eijk (1941) is een Nederlandse seriemoordenaar uit Harkstede (Groningen). Hij is tweemaal veroordeeld voor in totaal vijf moorden op vijf vrouwen: Cora Mantel, Aaltje van der Plaat, Sasja Schenker, Michelle Fatol en Annelies Reinders.

Jeugdijaren

Willem van Eijk wordt in 1941 geboren in het Zuid-Hollandse dorp Korteraar. Hij groeit op in een arbeidersmilieu, zijn ouders hebben - zoals in die tijd gebruikelijk - een flinke kinderschare. Hij volgt de lagere school in Ter Aar. Tijdens zijn lagere schoolperiode is hij een buitenbeentje en wordt hij 'Gekke Willempie' genoemd. Iets wat hij later zal gebruiken om zijn buitensporige gedrag te verklaren. Gekke Willempie weigert te leren, liever verzamelt hij vreemde objecten zoals dode insecten en verdroogde kikkers. In het dorp is hij bekend om zijn wreedheid jegens dieren. Zo heeft hij er plezier in honden te pijnigen, katten te verdrinken en eenden dood te trappen. Als hij 8 jaar is typeren zijn broers hem als 'het kwaad in persoon'. Op school heeft hij weinig contact, hij is een eenling. Zijn schoolcarrière verloopt niet succesvol, Van Eijk belandt in de kleine criminaliteit, hij leeft van diefstalnetjes.

70'er jaren

Tijdens zijn puberteit krijgt Willem last van vreemde dromen. Hij droomt van het verkrachten en vermoorden van vrouwen. In 1971 pikt hij de dan 15-jarige uit Uithoorn afkomstige Cora Mantel op. Omdat zij de laatste bus naar huis gemist heeft na een afspraakje met haar vriend in Amsterdam, vindt hij haar liftend langs de kant van de weg. Hij wurgt Cora met haar eigen sjaal. Later zou hij verklaren dat hij spijt had van deze daad 'omdat ze maar zo kort geleefd had'. Maar zegt Van Eijk die immers droomde van het vermoorden van een vrouw: 'ik had eindelijk de kans, en ik heb hem gepakt'. Omdat Cora Mantel de ochtend van de moord zou beginnen met een nieuwe baan bij een juwelier te Aalsmeer, wordt de juwelier enige tijd als verdachte aangemerkt. In 1973 wordt de 44-jarige verpleegster Aaltje van der Plaat vlak bij de woonplaats van Willem van Eijk gevonden. Ze ligt in een maïsveld. Ze is omgebracht met messteken. Van Eijk heeft ook haar buik opengesneden en haar linkertepel afgesneden. Aan het einde van de weg woont Willem van Eijk in zijn kleine witte woonark, waar hij met bloedrode druipende verf de woorden 'De Vrijheid' op heeft geschreven. Verschillende mensen hebben Van Eijk op zijn brommer zien rijden op de avond van de moord, ook rond de plek waar Aaltje is vermoord. Zo komt de politie hem op het spoor. Van Eijk bekent de moord op Aaltje en al snel daarna ook de moord op Cora.

In 1975 wordt Van Eijk wegens doodslag op de 15-jarige Cora Mantel uit Uithoorn en de 44-jarige Aaltje van der Plaat veroordeeld tot 18 jaar cel en TBS. De details van de moorden die tijdens de rechtszitting worden voorgelezen zijn zo walgelijk dat enkele parketwachters moeten overgeven. Uit psychiatrische rapporten komt Van Eijk naar voren als een man met ernstige jeugdtrauma's als gevolg van afwijzingen en pesterijen van (vooral) vrouwen. In de Van Mesdagkliniek in Groningen verzet hij zich "uit angst psychisch te desintegreren" tegen elke vorm van behandeling en is hij een van de moeilijkste patiënten in de kliniek ooit. Psychiaters vermoeden dat Van Eijks afwijkende gedrag voortkomt uit een hersenbeschadiging, opgelopen tijdens zijn geboorte. Van Eijk weigert echter elk onderzoek.

In de Van Mesdagkliniek

Tijdens zijn verblijf in de Van Mesdagkliniek krijgt Van Eijk een relatie met zijn correspondentievriendin Adri. Ze trouwen in 1980, als Van Eijk nog gedetineerd is. In 1990

wordt Van Eijk vrijgelaten. Zijn relatie met Adri zou ervoor zorgen dat hij op het rechte pad blijft, menen zijn behandelaars. Dit ondanks het feit dat 3 kinderen van Adri hier geen vertrouwen meer in hadden en alle contacten met Adri en Willem hadden stopgezet. De psychiaters waarschuwen wel dat als hij weer door een vrouw wordt afgewezen de kans op herhaling zeer groot is. Adri en Willem verhuizen naar het Groningse dorp Harkstede, waar ze samen met een van de kinderen van Adri een boerderij betrekken. Het gaat echter al snel bergafwaarts met de relatie, waardoor het steeds slechter gaat met Van Eijk. Aan zijn nieuwe woonplaats en de gebeurtenissen die volgen dankt Willem van Eijk zijn bijnaam 'Het Beest van Harkstede'.

Nieuwe moorden

In november 1993 wordt in een sloot bij het gehucht Enumatil het lijk van de 23-jarige Roemeense tippelaarster Michelle Fatol gevonden. Begin 1995 ontdekt men in het Eemskanaal in Appingedam het lichaam van de 31-jarige straatprostitutiee Annelies Reinders en op 17 juli 2001 treft men in het Slochterdiep bij Harkstede het naakte lichaam van de 34-jarige Sasja Schenker aan. Vlakbij Van Eijks huis worden enkele maanden later Sasja's kleren gevonden. De kleding is in een plastic zak verzwaaard met stenen in een sloot gegooid. In de periode tussen 1993 en 2001 doemen er andere lijken op. Zo wordt in 1995 in het Winschoterdiep bij Groningen de romp van prostitutiee Antoinette Bont (24) aangetroffen. Haar ledematen worden later gevonden in een sporttas. In 1997 vindt men in Groningen het lichaam van Shirley Hereijgers. De prostitutiee blijkt gewurgd. Rond diezelfde tijd verdwijnt ook de vriendin en collega van Shirley Hereijgers: Jolanda Meijer (35). Van haar ontbreekt sindsdien elk spoor.

Opgepakt

Omdat de kleding van Sasja Schenker vlak bij het huis van Willem van Eijk wordt gevonden, valt de verdenking op de ex-TBS'er. Van Eijk wordt in de vroege ochtend van 12 november 2001 door de politie van zijn bed gelicht. Hij bekent al snel drie vrouwen te hebben gedood: Michelle Fatol, Annelies Reinders en Sasja Schenker. De politie verdenkt hem ook van de moorden op Shirley Hereijgers, Antoinette Bont en Jolanda Meijer, maar Van Eijk ontkent elke betrokkenheid. Met graafmachines worden zijn huis en tuin op de Hoofdweg 167 te Harkstede volledig overhoop gehaald om eventuele lijken te ontdekken, maar er wordt niets gevonden. Jolanda Meijer is nog steeds vermist. In de provincie Groningen zijn in de acht jaar voor zijn arrestatie zeker acht prostitutees vermoord. Slechts twee van de moorden (Michelle Fatol en Annelies Reinders) werden opgelost. In 1997 wordt Van Eijk verdacht van de moord op studente Anne de Ruyter de Wildt en in 2000 van de moord op Marianne Vaatstra. Op basis van DNA-tests blijkt dat Van Eijk de moordenaar niet kan zijn. Voor de moord op Anne de Ruyter de Wildt wordt later de Groningse zwerver Henk Smid opgepakt. De moord op Marianne Vaatstra is nooit opgelost.

Rechtbank: levenslang

Vanaf 2001 wordt de verdediging van Van Eijk gevoerd door Willem Anker. Dit tot verbijstering van de nabestaanden van Shirley Hereijgers omdat hij ook hen vertegenwoordigt. Als Van Eijk officieel wordt verdacht van de moord op Shirley trekt Anker zich terug. Hierna werkt Van Eijk een rits advocaten af en weet hij de rechtsgang flink te vertragen. Pas op 25 oktober 2002 kan het Openbaar Ministerie een levenslange

gevangenisstraf eisen. Op 7 november 2002 veroordeelt de rechtbank te Groningen hem inderdaad tot levenslang. Van Eijk tekent hoger beroep aan bij het Hof te Leeuwarden.

Hof: levenslang

Het gerechtshof in Leeuwarden helpt Van Eijk bij het vinden van een advocaat maar ook hij wordt ontslagen. Van Eijk huurt Van der Brugge en Beg Advocaten uit Amsterdam in. Die vertegenwoordigen hem op 24 september 2003 bij zijn hoger beroep. Tijdens de rechtszaak vertelt Van Eijk dat zijn (inmiddels ex-)vrouw Adri wist van de moord op Annelies Reinders. Zij zou hem daarmee hebben gehanteerd. Van Eijks advocaten willen Adri horen tijdens de volgende zitting, maar het hof legt dit verzoek naast zich neer. Op 14 november 2003 wordt in het hoger beroep weer levenslang geëist tegen Van Eijk. Twee weken later wordt Van Eijk conform de eis van het OM door het gerechtshof veroordeeld. Het hof verklaart bewezen dat Van Eijk schuldig is aan de moord op Sasja Schenker en aan doodslag op Michelle Fatol en Annelies Reinders. De advocaten van Van Eijk gaan in cassatie bij de Hoge Raad. Dit omdat hun cliënt de videobanden van zijn politieverhoren niet mag zien.

Hoge Raad: Geen cassatie

In maart 2005 verwerpt de Hoge Raad het beroep in cassatie van Willem van Eijk. Het feit dat Van Eijk de videobanden van zijn verhoren niet mag zien, levert geen novum (nieuw feit) op en ook de rechtsgang acht de Hoge Raad niet gefrustreerd. Cassatie is daarmee geblokkeerd. Van Eijk zal daarmee zijn levenslange celstraf uit moeten zitten.

De anatomie van een seriemoordenaar

In 2005 wordt Sytze van der Zee - oud-hoofdredacteur van Het Parool - benaderd door een vismaat van Willem van Eijk. Of Van der Zee een boek over Willen van Eijk wil schrijven? Van der Zee schreef tien boeken waaronder het boek 'Zuidwal' over de seriemoordenaar Koos Hertogs. Van der Zee stemt toe en zegt daarover: "Ik ben altijd gefascineerd geweest door het kwaad in de mens. Door kampbeulen en seriemoordenaars. Wat drijft hen? Hebben ze berouw of spijt?" Van der Zee zal voor zijn boek met de titel De anatomie van een seriemoordenaar dertig gesprekken voeren met Van Eijk. Voorts spreekt hij met kennissen uit het verleden, met psychiaters en behandelaars. Tijdens het eerste gesprek wordt Van der Zee gewaarschuwd door een bewaker: "Zorg ervoor dat de tafel tussen jullie blijft. De man is een monster. Hij kan elk moment toeslaan. Nog voordat je het alarm in hebt kunnen drukken ben je dood; binnen dertig seconden..." Tijdens alle gesprekken toont Van Eijk geen enkel berouw. Alleen over de 'vuile moord' op verpleegster Aaltje van der Plaat kan hij moeilijk spreken, valt Van der Zee op. Van Eijk ziet zichzelf als 'cleane' moordenaar. Het bloedbad dat hij heeft aangericht tijdens de moord op Aaltje acht van Eijk beneden zijn waardigheid. Van Eijk zegt zelf: "Ik ben een jager, ik weet hoe ik moet doden." Aan Van der Zee vertelt Van Eijk dat hij vijf mensen heeft vermoord: "Twee eerst en daarna nog drie." Over andere moorden waarvan hij verdacht wordt, wil hij niet spreken. "Of ik vertel de waarheid of ik vertel niets," zegt Van Eijk daarover. Het oordeel laat Van Eijk daarmee over aan de toehoorder.

Psychopaat

Opvallend is dat Van Eijk in zijn verhaal altijd de schuld bij anderen of bij omstandigheden buiten zichzelf legt. Zijn beroerde jeugd, het feit dat hij gepest is, een waan die hem overviel. Kortom: Van Eijk kan er zelf niets aan doen. Als na dertig gesprekken blijkt dat de journalist niets voor hem kan of wil betekenen, ontstaat er ruzie. Van Eijk wil niets meer met Van der

Zee te maken hebben, de gesprekken eindigen abrupt. Van der Zee heeft zijn verhaal afgerond. In het boek zijn ook gesprekken met begeleiders opgenomen. Van der Zee verwijt hen dat ze fouten hebben gemaakt, ze hebben Van Eijk op basis van aannames in 1990 op vrije voeten gesteld. Impliciet hebben hulpverleners toegegeven dat ze te goed van vertrouwen zijn geweest. Van der Zee zegt over zijn ontmoetingen met Van Eijk: "Van Eijk is een gewetenloze psychopaat die geen berouw heeft. Een marmot heeft meer gevoel dan deze man".

Boek

Het boek: Anatomie van een Seriemoordenaar verscheen in oktober 2006 bij uitgeverij De Bezige Bij

Dossier Treinkaping

Plaats delict: spoor bij De Punt

Delict: treinkaping. Bij bevrijdingsactie kwamen acht mensen om het leven, onder wie zes kapers.

Dader(s) 9 Zuid-Molukse jongeren

Bij De Punt stond deze trein twintig dagen stil.

Treinkaping De Punt

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie

Coördinaten $53^{\circ}7'0''\text{N}$ $6^{\circ}37'45''\text{E}$

Datum 23 mei-11 juni 1977

Doden 8 (onder wie 6 daders) De Punt

De treinkaping bij De Punt begon op 23 mei 1977 om negen uur 's morgens toen de intercity Assen-Groningen ter hoogte van het dorp De Punt in de provincie Drenthe, niet ver van de spoorwegovergang te Glimmen in de provincie Groningen, door negen gewapende Zuid-Molukse jongeren gekaapt en tot stilstand werd gebracht. De gijzeling duurde 482 uur (20 dagen) en de bevrijding door mariniers kostte twee gegijzelden en zes kapers het leven.

Dit was de tweede treinkaping in Nederland en opnieuw door Molukse activisten, na de kaping van 2 december 1975 gedurende 12 dagen van de stoptrein Groningen-Zwolle bij het Drentse dorp Wijster door zeven Zuid-Molukse jongeren.

Geschiedenis van de Molukkers in Nederland

De Zuid-Molukkers kwamen in 1951 voor een tijdelijk verblijf naar Nederland, met de belofte van de Nederlandse regering dat zij op de Molukken hun eigen staat zouden kunnen stichten. Zij verbleven in kampen, waaronder Kamp Vught en Schattenberg, onder meestal matige tot slechte omstandigheden. Nadat zij een generatie - ruim 25 jaar - hadden gewacht op de inlossing van de beloften van de Nederlandse regering, wilden enkelen van de jongere generatie hun situatie niet meer accepteren en gingen over tot radicale acties.

Verloop

Chronologie van de gebeurtenissen

23 mei De gijzeling begint.

24 mei Bij de NOS-radio wordt een brief van eisen voorgelezen.

25 mei De Tweede Kamerverkiezingen worden gehouden (deze gaan gewoon door), het ultimatum verstrijkt zonder gevolgen.

26 mei Een geboeide man wordt buiten de trein geplaatst en weer naar binnen gehaald.

28 mei Grote schoonmaak in de trein, 60 demonstranten bieden zich aan ter vervanging van de gegijzelden.

29 mei Onderhandelingen over het vrijlaten van de zwangere N. Ellenbroek lopen op niets uit.

30 mei De gijzeling gaat de tweede week in.

31 mei De kapers vragen voor het eerst om een bemiddelaar.

1 juni De kapers vragen om een ambulance, maar trekken dit verzoek weer in.

4 juni 2 bemiddelaars voeren een urenlang gesprek met de kapers.

5 juni Twee zwangere vrouwen, onder wie Annie Brouwer-Korf, mogen de trein verlaten.

6 juni De kapers spelen buiten de trein slagbal.

8 juni Een zieke passagier (Th. J. van Hattem) wordt vrijgelaten.

9 juni Twee bemiddelaars hebben een tweede gesprek met de kapers.

11 juni 's Morgens vroeg komt er na 482 uur een einde aan de gijzeling

Begin

De hoofdconducteur (Chef Trein) en machinist werden onder bedreiging van een vuurwapen gesommeerd de trein te verlaten. Kort daarna mochten 40 reizigers de trein verlaten; de overige 45 reizigers werden gegijzeld. Onder hen de latere burgemeester van Utrecht Annie Brouwer-Korf, toen enkele weken zwanger. Enkele dagen voor de bestorming mocht Annie Brouwer de trein verlaten vanwege haar zwangerschap.

Tegelijkertijd begonnen vier Zuid-Molukkers met de gijzeling van een lagere school in Bovensmilde waarbij 105 kinderen en 5 onderwijzers gegijzeld werden. Met deze acties wilden ze de Nederlandse regering dwingen zich in te zetten voor een onafhankelijke Republiek der Zuid-Molukken en bovendien eisten ze de vrijlating van 21 Zuid-Molukse gevangenen. Als voor 25 mei 14:00 uur deze eisen niet zouden worden ingewilligd zouden de trein en de school worden opgeblazen. De Nederlandse regering liet echter weten pas over het ultimatum te willen praten als alle kinderen zouden zijn vrijgelaten.

Crisisteam

De regering (het demissionaire Kabinet Den Uyl) vormde een crisisteam, waarin naast minister-president Den Uyl ook de ministers van Justitie, Van Agt, en van Binnenlandse

Zaken, De Gaay Fortman, zitting hadden. Van Agt bleek voorstander van een harde aanpak, waar de anderen voorstander waren van onderhandelingen.

Voor 25 mei stonden de verkiezingen voor de Tweede Kamer gepland. Door de lijsttrekkers werd besloten de verkiezingscampagne te staken maar de verkiezingen zelf door te laten gaan. Den Uyl zei hierover: "Enkele tientallen mensen mogen ons niet afbrengen van de weg van onze eigen parlementaire democratische orde waarin de verkiezingen thuishoren."

Na het verstrijken van het ultimatum kwamen nieuwe eisen: een vrije aftocht per vliegtuig vanaf Schiphol met de 21 Zuid-Molukse gevangenen, vijf gijzelnemers en de vijf leerkrachten. Met behulp van af luisterapparatuur was men te weten gekomen dat de gegijzelden op dat moment geen gevaar liepen zodat minister Van Agt ook dat ultimatum liet verstrijken.

Bemiddelaren

Ir. J.A. Manusama, destijds president van de Zuid-Molukken, en dominee Metiarij speelden een rol als bemiddelaars tussen de kapers en de Nederlandse regering.

Als gevolg van een ziekte in de school (mogelijk door middel van het voedsel opzettelijk verspreid) werd besloten de kinderen vrij te laten maar de leerkrachten bleven gegijzeld. Volgens de als bemiddelaar optredende arts Frans Tutuhatunewa (later de opvolger van Manusama als president van de RMS) was er tijdens zijn bezoek aan de trein geen sprake van een slechte gezondheid bij de gegijzelden. Desondanks speelde de slechte gezondheid van de gegijzelden mee bij het besluit om de trein te bestormen.

Volgens een verslag van De Gaay Fortman: "Even voor vier uur belde ik Dries uit het Catshuis. Hij verzekerde mij dat de volgende ochtend een eind aan de gijzeling zou worden gemaakt. (...) Wat mij betreft had hij groot gelijk. De toestand in de trein was onhoudbaar, de hygiënische omstandigheden waren allerverschrikkelijkst. De mensen werden steeds meer prikkelbaar en agressief. Er waren al doden (in 1975) gevallen, er waren mensen in koelen bloede geëxecuteerd."

De aanval

Zaterdagochtend 11 juni 1977, bijna drie weken na het begin van de kaping, openden mariniers van de BBE het vuur op de trein, bijgestaan door zes Starfighters die drie keer in groepjes van twee over de trein vlogen. De jongste van de piloten was de latere Bevelhebber der Luchtstrijdkrachten en CDS Dick Berlijn. Bij deze grote militaire operatie kwamen twee gegijzelden (de 19-jarige Ansje Monsjou en de 40-jarige Rien van Baarsel) en zes kapers (naast de leider Max Papilaya ook Hansina Uktolseja, Ronnie Lumalessil, George Matulesy, Minggus Rumahmory en Mateus Tuny) om het leven. De overige treinreizigers werden bevrijd. De Zuid-Molukkers in de school gaven zich zonder verzet over. Tijdens de persconferentie na de bestorming zei Den Uyl: "Dat geweld nodig was om een einde te maken aan de gijzeling ervaren wij als een nederlaag."

Nasleep

Hoewel de dood van de twee gegijzelden het gevolg was van de treinkaping, besloot de rechter in Assen enkele maanden later de drie overlevende kapers (Marcus (Rudi) Lumalessil, Junus Ririmasse en Andreas Luhulima) alleen te veroordelen voor verboden

wapenbezit en wederrechtelijke vrijheidsberoving. Hiervoor kregen ze een celstraf van zes tot negen jaar.

In 2000 verscheen de documentaire Dutch Approach over dit gijzelingsdrama. Aan de documentaire werd meegewerkt door gegijzelden, gijzelnemers en andere betrokkenen. In 2009 verscheen het televisiedrama De Punt.

Dossier: de oudste moord

Plaats delict: Yderholt, Yde, bij bord bij natuurgebied De Hondstongen

Delict: rituele moord (waarschijnlijk)

Verdachten: de gemeenschap

Even een klein stukje op en neer.

Meisje van Yde

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie

Vrouwelijk veenlijk

Archeologische vondst

Plaats: Het Stijfveen bij Yde

Datering tussen 54 v.Chr. en 128 n. Chr.

Reconstructie van het meisje van Yde in het Drents Museum

Het meisje van Yde is een op 12 mei 1897 bij Yde gevonden veenlijk. Het bevindt zich nu in het Drents Museum in Assen.

Vindplaats

In mei 2006 werd bekend gemaakt dat de vindplaats, natuurgebied De Hondstongen dicht bij Yde, niet de originele vindplaats is geweest. De twee ontdekkers, turfstekers, waren aan het werk in het Stijfveen tussen Yde en Vries. Omdat hun werkzaamheden daar illegaal waren besloten ze daarom het lijk te verplaatsen. Nazaten van de turfstekers hielden het verhaal lange tijd geheim uit angst de naam van hun voorvaderen te besmeuren.

Ooggetuigenverslag

In maart 2009 werd in het Dagblad van het Noorden een artikel geplaatst waaruit blijkt dat er mogelijk van de vondst een ooggetuigenverslag is gemaakt. De beide veenarbeiders die de vondst deden, Hendrik Barkhof en Willem Emmens, vertelden in het huis van eerstgenoemde hun verhaal aan wie het maar wilde horen. Daarbij aanwezig was de twaalfjarige buurjongen Bennink. Deze zou het verhaal in een opstel voor school hebben geschreven. Zijn zoon Piet openbaarde dit werkstuk in 2009. In het opstel wordt het verhaal als volgt verteld: Het paard van de twee arbeiders was die dag op hol geslagen, de kar raakte te water en ze moesten het water van een pingoruïne in om hun gereedschap uit die kar te redden. Daar stuitten ze op iets wat op het eerste gezicht leek op een stuk leer of een jute zak, maar het geconserveerde lijk van het meisje bleek te zijn^[1].

Uit later onderzoek bleek het te gaan om een vervalsing. Het woord 'pingoruïne' in het opstel was eind 19e eeuw niet ingeburgerd en past ook niet in het taalgebruik van een schoolkind. Ook was er in het opstel sprake van een vuilstort die ten tijde van de vondst van het veenlijk nog niet bestond, maar pas in de jaren 20 (onderzoek gedaan door W. van der Sanden, provinciaal archeoloog en veenlijkenexpert). Het Stijfveen is waarschijnlijk toch de vindplaats geweest.

Datering

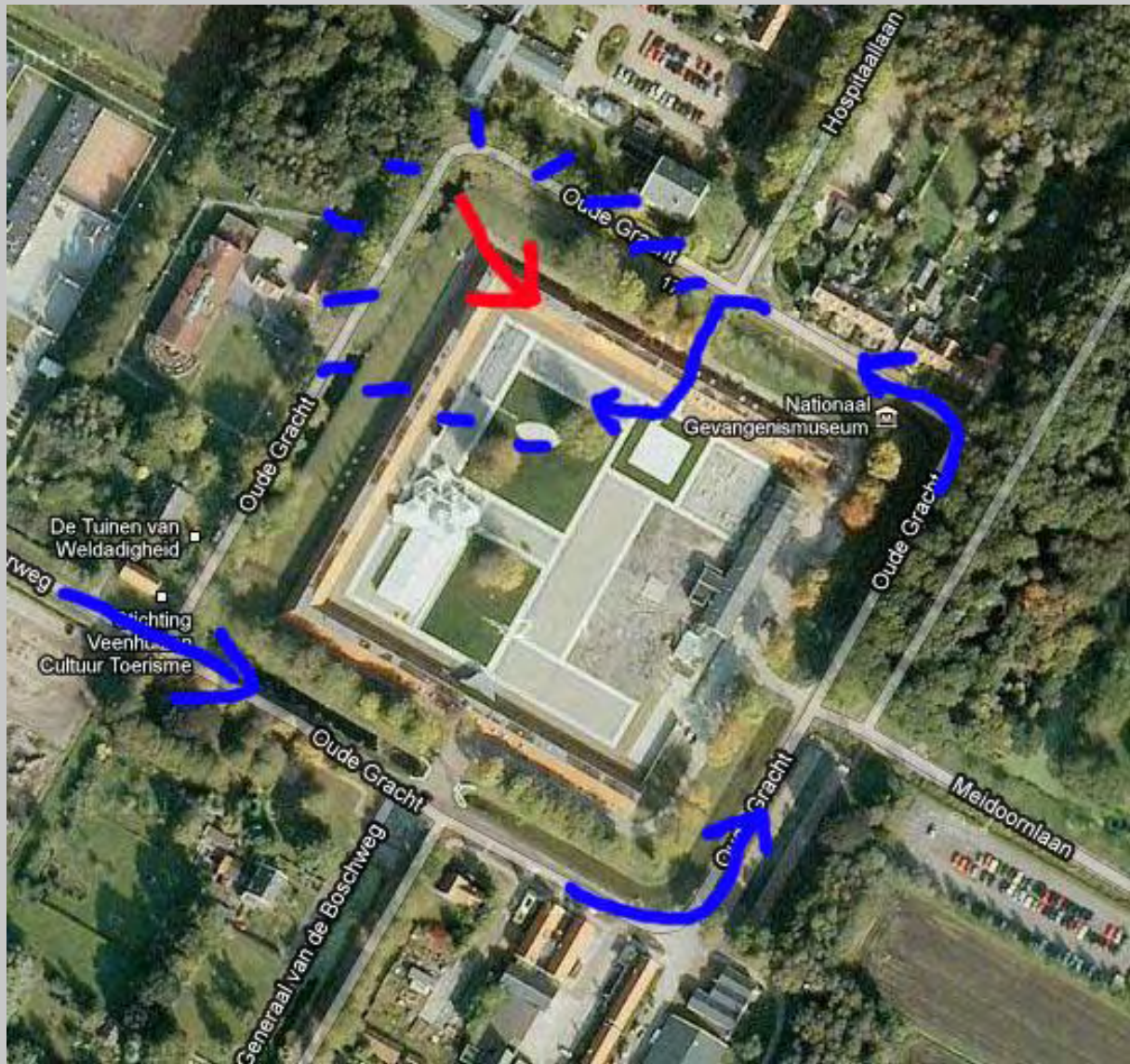
Uit C14-datering blijkt dat zij tussen 54 v.Chr. en 128 n. Chr. is gestorven. Zij was op dat moment 1,40 m groot en ongeveer 16 jaar oud. Verder had ze een afwijking aan haar ruggenwervels (scoliose) waardoor ze waarschijnlijk wat krom was en vermoedelijk ook mank liep.

Doodsoorzaak

Haar hoofd is voor de helft kaalgeschoren en zij heeft een bandje met schuifknoop om haar hals. Dit bandje was oorspronkelijk een tailleband en is niet geweven, maar gemaakt in de sprangtechniek, een zeer oude vlechttechniek. Het is drie maal om haar hals gewonden en de knoop is onder haar linkeroor aangetrokken^[2]. Ook heeft zij een opening boven haar linker

sleutelbeen. Dit kan een gevolg zijn van een messteek. Onduidelijk is de reden van haar gewelddadige dood. Dit kan een straf zijn geweest. Ook kan ze geofferd zijn. Het meisje was lichamelijk gehandicapt.

Plaats Buffet: Gevangenismuseum Veenhuizen

Plaats buffet: Veenhuizen, gevangenismuseum
Naar binnen: via de **achteringang**, niet de hoofdingang.
Let op voetgangers!